

За мѣлим дружкѣм зажурилася:
 Ждала, ждала дружкѣ не дождалася,
 Як піду я млада в світлѣньку нову,
 Як зажгу я, зажгу яровую свѣчу.
 Ти горі, ти горі, яровая свѣча!
 Ни стучѣть, ни грючѣть, по дорѣсці идѣть;
 Застучѣв, загрючѣв під вікѣнечко:
 «Виходи, молодѣ, очинѣй ворѣта;
 «Я ни пан, ни купѣць, ни разбѣйничѣкъ, —
 «Я ж твѣй прѣжній дружѣкъ, — полюбѣвничѣкъ.
 »Я прийшов до тебѣ ни напѣтися,
 «Я ж прийшов до тебѣ распросѣтися,
 «Чи позволѣши, душѣ, ожинѣтися.
 — Ти жинѣсь, кадѣ хоч и берѣ, когѣ хоч,
 — А мѣне ни порѣч, инирѣльскую доч.

Волчанскаго у. Харьковской губ. слоб. Старо-Салтовѣ; записалъ отъ кр. Прасковьи Д. И. Эварницкѣй (собств. *Яворницкѣй*, откуда по ю.-в.-русскому произношенію — *Еварницкай*, что въ семинарскомъ правописаніи дало: *Еварницкѣй* и *Эварницкѣй*).

№ 451.

(Тамъ-же).

Ой, гѣре тѣй чайцѣ, гѣре тѣй небѣзі,
 Шо вѣвела дѣток при бѣтѣй дорѣзі,
 Бо чумаки йшли, чайчку найшли,
 Чайчку зѣгнали, чайнѣт забрѣли.
 А чайчка вѣщѣя йѣб дорѣгу бѣщѣя,
 До землѣцѣ припадаѣе, чумака вмовляѣе:
 «Чумаѣе, чумаѣе, роздѣбрий козаѣе!
 «Вернѣ моѣх чайнѣт: я ѣх рѣдна матѣе.
 «Ой, чумаѣе молодѣнькѣй, йѣодай же ти дѣточѣкъ,
 «Йѣоддаѣй же ти дѣточѣкъ та моѣх малѣньких!
 «Бѣду твоѣх волѣв пасти, буду ѣ завертѣти;
 «Як погѣниш до водѣ, буду підгонѣти.